

DE REDDING VAN CALLIE & KAYDEN

JESSICA SORENSEN

De redding van Callie & Kayden

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *The Redemption of Callie and Kayden*
Oorspronkelijke uitgever: Borrowed Hearts Publishing, Trident Media Group
Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference
Omslagbeeld: Getty Images
Omslagontwerp: Studio MV
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2013 Jessica Sorensen
Copyright voor de Nederlandse taal © 2013 Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2013

ISBN 9789401601054 / NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor iedereen die het gered heeft.

PROLOOG

CALLIE

Ik wil kunnen ademen.

Ik wil weer springlevend zijn.

Ik wil de pijn niet meer voelen.

Ik wil alles terug, maar het is weg.

Ik hoor elk geluid. Iedere lach. Elke snik. Mensen bewegen zich haastig door de ruimte, maar ik kan mijn ogen niet afwenden van de glazen schuifdeuren. Buiten woedt een vreselijke storm en de regen teistert de bakstenen, de aarde en de droge blaadjes. De ambulances rijden door tot onder het afdak en de gloed van hun flitsende rode lichten weerspiegelt in de plassen op de grond. Het lijkt wel bloed. Het doet me denken aan Kaydens bloed. Overal op de vloer. Zo veel bloed.

Mijn maag is leeg. Mijn hart doet zeer. Ik kan me niet bewegen. 'Callie,' zegt Seth. 'Callie, kijk me aan.'

Ik kijk weg van de deur en staar in zijn bezorgde bruine ogen. 'Hè?'

Hij pakt mijn hand vast en zijn aanraking voelt warm en geruststellend. 'Het komt wel weer goed met hem.'

Ik staar hem aan en doe mijn best niet te huilen, want ik moet sterk zijn. 'Oké.'

Hij slaakt een zucht en geeft me een klopje op mijn hand. 'Weet je wat? Ik ga even vragen of hij al bezoek mag hebben. Het is verdomme bijna een week geleden. Je zou toch denken dat hij nou wel een keer bezoek mag ontvangen.' Hij staat op van zijn stoel

en loopt door de drukke wachtkamer naar de balie.

Het komt wel goed met hem.

Dat móét gewoon.

Maar in mijn hart weet ik dat het niet zo is. Ja, zijn verwondingen en gebroken botten zullen genezen – aan de buitenkant. Maar vanbinnen zal het genezingsproces langer duren, en ik vraag me af hoe Kayden zich zal gedragen als ik hem weer zie. Zal hij erg veranderd zijn?

Seth hangt een verhaal op tegen de receptioniste achter de balie, maar ze keurt hem nauwelijks een blik waardig tussen het multitasken door; de telefoon gaat constant en ze is ook bezig op de computer. Al doet het er niet toe. Ik weet wat ze gaat zeggen; hetzelfde als tot nu toe. Hij mag geen bezoek hebben, behalve familieleden. Zijn familie, ja, de mensen die hem pijn gedaan hebben. Hij heeft z'n familie niet nodig.

‘Callie.’ Maci Owens’ stem haalt me uit mijn gedachten. Ik kijk Kaydens moeder met gefronste wenkbrauwen aan. Ze draagt een kokerrok met streepjesmotief, haar nagels zijn netjes verzorgd en haar haar zit opgestoken tot een grote knot op haar achterhoofd. ‘Wat doe jij hier?’ vraagt ze.

Ik zou haar bijna hetzelfde vragen. ‘Ik wilde Kayden zien.’ Ik ga rechtop in de stoel zitten.

‘Callie, lieverd.’ Ze praat tegen me en kijkt fronsend op me neer alsof ik een klein kind ben. ‘Kayden mag geen bezoek hebben. Dat heb ik je een paar dagen geleden al gezegd.’

‘Maar ik moet binnenkort weer terug naar de universiteit,’ zeg ik, de armleuningens stevig vastgrijpend. ‘Ik moet hem zien voor ik vertrek.’

Ze schudt haar hoofd, neemt plaats in de stoel naast me en slaat haar benen over elkaar. ‘Dat zal niet mogelijk zijn.’

‘Waarom niet?’ Mijn stem klinkt scherper dan ooit.

Ze blikt vlug om zich heen, bang dat ik een scène schop. ‘Praat alsjeblieft wat zachter, lieverd.’

‘Het spijt me, maar ik moet weten dat alles in orde is,’ zeg ik. Ik ben ontzettend kwaad. Zo veel woede heb ik nog nooit gevoeld en ik vind het maar niks. ‘Ik moet weten wat er gebeurd is.’

‘Kayden is ziek, dat is wat er gebeurd is,’ zegt ze zacht en dan komt ze weer overeind.

‘Wacht.’ Ik sta ook op. ‘Wat bedoelt u met: hij is ziek?’

Ze houdt haar hoofd schuin en kijkt me zo droevig aan als ze kan, maar ik zie alleen de vrouw die er jarenlang niets aan deed toen Kayden door zijn vader in elkaar werd geslagen. ‘Lieverd, ik weet niet hoe ik dit moet zeggen, maar Kayden heeft zichzelf verwond.’

Ik schud mijn hoofd en deins achteruit. ‘Nee, niet waar.’

Haar gezicht wordt nog bedroefder en ze lijkt wel een plastic pop met ogen van glas en een getekende glimlach. ‘Lieverd, Kayden heeft al heel lang een probleem met snijden en... ach, we dachten dat hij beter was geworden, maar blijkbaar hadden we het mis.’

‘Niet waar!’ gil ik. Het is een echte kreet. Ik schrik ervan. Zij ook. Iedereen in de overvolle wachtkamer schrikt ervan. ‘En ik heet Callie, niet lieverd.’

Seth komt vlug naar me toe met grote, bezorgde ogen. ‘Callie, is alles in orde?’

Ik werp een blik op hem en daarna op de andere mensen in de ruimte. Het is opeens stil en iedereen staart me aan. ‘Ik... ik weet niet wat ik heb.’ Ik draai me om op mijn hakken, haast me naar de glazen schuifdeuren en stoot mijn elleboog als ze niet snel genoeg openen. Ik blijf rennen tot ik een paar struiken achter het ziekenhuis ontdek. Daar laat ik me op mijn knieën vallen en ik kots de hele grond onder. Mijn schouders schokken, mijn maag draait zich om en mijn ogen prikken. Zodra er niets meer over te geven valt, leun ik achterover en blijf ik op mijn hurken in de modder zitten.

Kayden heeft dat echt niet zelf gedaan. Dat is onmogelijk. Maar

ergens diep vanbinnen moet ik steeds maar denken aan alle littekens op zijn lijf. En ik vraag me af: wat als hij dat wel heeft gedaan?

KAYDEN

Ik doe mijn ogen open. Het eerste wat ik zie is licht. Het doet zeer aan mijn ogen en vertekent mijn omgeving. Ik heb geen idee waar ik ben. *Wat is er gebeurd?* Maar dan hoor ik lage stemmen, gerinkel, chaos. Er blieft een machine en de piepjes lijken het ritme na te bootsen van mijn hart, maar het klinkt te langzaam en te onregelmatig. Mijn hele lijf is koud en gevoelloos. Net als de binnenkant.

‘Kayden, hoor je me?’ Het is mijn moeders stem, maar ik zie haar niet in het felle licht.

‘Kayden Owens, doe je ogen open,’ blijft ze herhalen tot haar stem als een benauwend gezoem door mijn hoofd dreunt.

Moeizaam beweeg ik mijn oogleden en rol vervolgens met mijn ogen. Nog een keer knipper ik en het licht verandert in vlekken en uiteindelijk zie ik allerlei gezichten van mensen die ik niet ken, allemaal met een angstige uitdrukking erop. Ik kijk van de een naar de ander, op zoek naar slechts één iemand, maar haar zie ik nergens.

Ik werk mijn kaak los en dwing mijn lippen te bewegen. ‘Callie.’

Mijn moeder duikt vlak boven me op. Haar ogen staan killer dan ik had verwacht en ze tuit haar lippen. ‘Heb je enig idee wat je dit gezin hebt aangedaan? Wat mankeert jou toch? Hecht je dan totaal geen waarde aan je leven?’

Ik kijk naar de artsen en verpleegkundigen rond mijn bed en besef dat ze niet angstig kijken, maar vol medeleven en ergernis. ‘Wat...’ Mijn keel voelt aan alsof hij vol zand zit en ik moet mijn nekspieren bevelen te bewegen terwijl ik een paar keer slik. ‘Wat is er gebeurd?’ Maar ik begin het me te herinneren: bloed, geweld, pijn... het verlangen naar een eind aan dit alles.

Mijn moeder zet haar handen vlak naast mijn hoofd op het kussen en buigt naar me toe. ‘Ik dacht dat we dit probleempje achter ons hadden gelaten. Ik dacht dat je ermee opgehouden was.’

Ik draai mijn hoofd opzij en kijk omlaag naar mijn arm. Mijn pols zit in het verband en mijn huid is wit met een plattegrond van blauwe aderen eronder. Een infuus loopt de rug van mijn hand in en er zit een clip rond mijn vingertopje. Ik weet het weer. *Alles*. Ik kijk haar aan. ‘Waar is pa?’

Haar ogen versmallen en haar stem wordt zachter als ze nog dichterbij me toe leunt. ‘Op zakenreis.’

Vol onbegrip staar ik haar aan. Ze heeft nooit iets gedaan tegen het geweld toen ik opgroeide, maar volgens mij had ik gehoopt dat dit toch eindelijk een einde zou maken aan haar drang alles in de doofpot te stoppen en hem te blijven verdedigen. ‘Op zakenreis?’ herhaal ik langzaam.

Een man in een witte jas met een pen in het voorzakje, een bril op zijn neus en peper-en-zouthaar zegt iets tegen mijn moeder, waarna hij met zijn klembord de kamer uit loopt. Dan komt er een verpleegkundige naar een bliepende machine naast mijn bed toe en ze noteert het een en ander op mijn behandelkaart.

Mijn moeder komt dichterbij, werpt een schaduw over me en fluistert op een lage, waarschuwendende toon: ‘Je vader heeft hier helemaal niets mee te maken. De artsen weten dat je je eigen polsen hebt doorgesneden, net zoals het hele dorp weet dat je Caleb in elkaar hebt geslagen. Je zit diep in de ellende, maar die wordt nog veel erger als je je vader hierbij betreft.’ Ze beweegt wat naar achteren en voor het eerst merk ik hoe groot haar pupillen zijn. De kleur van haar irissen is alleen nog zichtbaar in het dunne buitenrandje. Ze lijkt wel bezeten, door de duivel, of door mijn vader – al komt dat op hetzelfde neer.

‘Het komt wel weer goed met je,’ zegt ze dan. ‘Alle verwondingen hebben de belangrijke organen gemist. Je hebt veel bloed verloren, maar ze hebben je een transfusie gegeven.’

Ik druk mijn handen tegen de matras om overeind te komen, maar mijn lichaam is zwaar en mijn ledematen zijn slap. ‘Hoe lang ben ik buiten westen geweest?’

‘Je bent al een paar dagen steeds bij en dan weer buiten bewustzijn, maar de artsen zeggen dat dat heel normaal is.’ Ze begint de deken om me heen in te stoppen alsof ik nu opeens wel haar kindje ben. ‘Ze maken zich veel meer zorgen om de reden dat je jezelf hebt gesneden.’

Ik kan het wel uitschreeuwen en de hele wereld laten weten dat ik niet alles zelf heb gedaan. Dat het mijn vader was, dat hij en ik deze schade samen hebben aangericht. Maar terwijl ik de kamer rondkijk besef ik dat er niemand is die het iets kan schelen. Ik ben alleen. Ik heb mezelf ook gesneden. En een ogenblik lang hoopte ik zelfs eventjes dat alles daarmee zou eindigen. Dat alle pijn en haat en het gevoel dat ik toch niets waard ben eindelijk eens zouden verdwijnen, na negentien jaar.

Ze geeft een klopje op mijn been. ‘Goed dan, ik zie je morgen weer.’

Ik zeg niets. Ik draai mijn hoofd weg, sluit mijn ogen en mond en laat me terug glijden in die heerlijke duisternis waaruit ik net was ontwaakt. Want op dit moment is dat beter dan het licht.

1

Regel 62: Niet instorten.

CALLIE

Ik schrijf veel in mijn notitieboekje. Het is bijna therapeutisch voor me. Het is al heel erg laat op de avond en ik ben klaarwakker. Ik zie ertegen op om morgenochtend weer naar de campus terug te keren en Kayden achter te laten. Ik kan hem toch niet zomaar in de steek laten en gewoon doorgaan? Al zegt iedereen dat wel steeds tegen me, alsof het niet lastiger is dan 's ochtends kiezen wat je aantrekt. Niet dat ik daar ooit erg goed in was.

Ik zit in mijn eentje in de kamer boven de garage, omringd door de stilte, met slechts mijn pen en notitieboek als gezelschap. Ik zucht, starend naar de maan, en dan beweegt mijn hand bijna op eigen houtje over het papier.

Ik krijg die beelden niet uit mijn hoofd, wat ik ook doe. Telkens als ik mijn ogen sluit zie ik Kayden op de grond liggen. Er zit bloed op zijn lichaam, de vloer, de voegen tussen de tegels en op de messen die om hem heen liggen. Hij bloedt, hij is gebroken, kapot. Waarschijnlijk denken sommige mensen dat hij niet meer te helpen is. Maar ik niet.

Ik ben ook ooit totaal vernietigd, kapotgemaakt door toedoen van een ander. Maar nu heb ik het gevoel dat ik stukje bij beetje weer heel word. Althans, dat dacht ik. Maar toen ik Kayden zo op de vloer zag liggen, leek het alsof een deel van me weer versplinterde. En een tweede deel barstte toen zijn moeder me vertelde dat hij het

zelf had gedaan. Hij heeft zichzelf gesneden en doet dat waarschijnlijk al jarenlang.

Ik geloof het niet.

Ik kan het niet geloven. Niet nu ik dat over zijn vader weet.

Dat kan ik gewoon niet.

Mijn hand pauzeert en ik wacht tot er meer komt. Maar blijkbaar hoef ik niet meer kwijt. Ik ga op bed liggen, staar naar de maan en vraag me af hoe ik verder moet in het leven als alles wat ik belangrijk vind onbeweeglijk blijft.

‘Zeg, mevrouwetje, haal die treurige uitdrukking eens van je gezicht.’ Seth houdt mijn arm vast en samen lopen we over het grasveld van de campus. Het is koud en het regent. Boven ons hangen donkere wolken en de stoep ligt vol troebele plassen. Het water gutst in stroompjes van de daken van de historische gebouwen rond het schoolterrein en het gras onder mijn sneakers is zompig. Het nare weer past precies bij mijn humeur. Studenten haasten zich van het ene lokaal naar het andere en ik zou het liefst willen roepen: ‘Doe toch eens rustig aan! Wacht tot je leven je weer kan bijbenen!’

‘Ik doe mijn best,’ zeg ik, maar de treurige blik blijft. De bijbehorende frons zit al op mijn gezicht sinds ik Kayden een paar weken geleden op de grond aantrof. De beelden doen me zeer; het is alsof er glassplinters in mijn hoofd en hart prikken. Ik weet dat het deels mijn schuld is. Dankzij mij wist Kayden het van Caleb. Ik probeerde het niet eens te ontkennen toen hij het vroeg. Ergens wilde ik dat hij erachter kwam, en ergens was ik ook blij toen Luke me vertelde dat Kayden Caleb in elkaar had geslagen.

Seth geeft me een por met zijn elleboog en grijpt me steviger vast als ik over mijn eigen voeten struikel. ‘Callie, je moet je niet de hele tijd zorgen lopen maken.’ Hij helpt me mijn evenwicht te hervinden. ‘Ik weet dat het moeilijk is, maar alleen maar treurig

zijn is ook niet goed. Ik wil niet dat je weer dat droevige meisje wordt dat ik leerde kennen.'

Ik blijf staan – midden in een plas. Het koude water dringt door mijn schoenen en sokken heen. 'Seth, dat gebeurt heus niet.' Ik haal mijn arm uit de zijne en trek mijn jasje steviger om mijn schouders heen. 'Ik kan gewoon niet ophouden met aan hem denken... hoe hij eruitzag. Het zit vast in mijn hoofd.' Het zit er constant. Ik wilde niet weggaan uit Afton, maar mijn moeder chanteerde me. Ze zei dat als ik het semester niet zou halen, ik tijdens de kerstvakantie niet kon komen logeren. En ik kan nergens anders heen. 'Ik mis hem gewoon en ik voel me rot dat ik hem heb achtergelaten bij zijn familie.'

'Het had niks uitgehaald als je was gebleven. Je mag toch niet bij hem.' Seth veegt zijn goudblonde haren voor zijn honingbruine ogen weg en kijkt me vol sympathie aan. De regen drupt langs zijn gezicht en hoofd. 'Callie, ik weet dat het zwaar is, vooral toen ze beweerde dat hij... dat hij dat zelf had gedaan. Maar je mag niet instorten.'

'Ik stort niet in.' De regen verandert opeens in een hoosbui en we sprinten met onze armen boven ons hoofd naar de beschutting van een paar bomen. Ik veeg vochtige plukken van mijn bruine haar uit mijn gezicht en stop ze achter mijn oren. 'Ik moet gewoon de hele tijd aan hem denken.' Ik zucht en dep de regen-druppels van mijn wangen. 'En bovendien geloof ik niet dat hij dat zichzelf heeft aangedaan.'

Als hij de mouwen van zijn zwarte jas met knopen omlaag trekt, zakken zijn schouders mee. 'Callie, ik zeg dit niet graag, maar... wat als dat nou wel zo is? Ik weet dat zijn vader het gedaan kan hebben, maar wat als dat niet zo is? Wat als de artsen gelijk hebben? Ik bedoel, ze hebben hem niet voor niets naar die kliniek gestuurd.'

De regen blijft op ons neerkomen en ik knipper heftig tegen de druppels. 'Dan is dat zo,' zeg ik. 'Dat verandert niets.' Ieder-

een heeft geheimen. Ik ook. Het zou wel heel hypocriet zijn als ik Kayden veroordeel omdat hij zichzelf verwondt. ‘Zij hebben hem vast niet zelf gestuurd. Het ziekenhuis heeft hem laten opnemen, zodat hij in de gaten gehouden kan worden terwijl hij geneest. Dat is alles. Hij hóéft daar niet te blijven.’

Seth glimlacht vriendelijk naar me, maar ik zie medelijden in zijn ogen. Hij leunt naar voren om een vlugge kus op mijn wang te drukken. ‘Dat zou kunnen. En daarom ben jij dus zoals je bent.’ Hij draait zich half om en steekt een elleboog naar me uit. ‘Kom mee, anders zijn we te laat voor de les.’

Zuchtend haak ik mijn arm in de zijne en we lopen op ons gemak door de regen naar het hoofdgebouw.

‘Misschien moeten we wat leuks gaan doen,’ stelt Seth voor als hij de deur opent en we de warmte in stappen. Hij laat mijn arm weer los en wappert met de voorkant van zijn jas om de druppels af te schudden. ‘We kunnen naar de film gaan of zo. Je wilde toch zo graag die ene film zien...’ Hij knipt een paar keer met zijn vingers. ‘Ik weet niet meer hoe hij heet, maar je had het er voor de vakantie steeds over.’

Ik haal mijn schouders op, pak mijn paardenstaart en wring hem uit, zodat het water in straaltes uit de puntjes stroomt. ‘Dat weet ik niet meer. Maar ik heb toch niet zo’n zin om naar de film te gaan.’

Hij fronst. ‘Je moet ophouden met mokken.’

‘Ik mok niet,’ zeg ik en ik wrijf over mijn hart. ‘Het doet hier gewoon de hele tijd zeer.’

Hij zucht en zijn schouders bewegen op en neer. ‘Callie, ik...’

Hoofdschuddend hef ik mijn hand op. ‘Seth, ik weet dat je me altijd wilt helpen en daarom vind ik je ook zo geweldig, maar soms hoort pijn er gewoon bij. Vooral als iemand van wie ik h... om wie ik geef ook pijn lijdt.’

Bij mijn bijna-verspreking trekt hij zijn wenkbrauwen op. ‘Oké, laten we dan maar naar de les gaan.’